

Sygn. akt V.2 Ka 216/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Sławomir Klekocki

Protokolant: Monika Maj

w obecności Roberta Wieczorka Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Rybniku

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2017 r.

sprawy:

P. W. /W./

syna E. i G.

ur. (...) w K.

oskarżonego o przestępstwo z art. 158 § 1 kk i art. 288 § 1 kk

W. S. (1) /S./

syna G. i J.

ur. (...) w R.

oskarżonego o przestępstwo z art. 158 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonych

od wyroku Sądu Rejonowego w Rybniku

z dnia 16 lutego 2017r. sygn. akt IX K 53/15

I.utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II.zasądza od oskarżonych P. W. i W. S. (1) solidarnie na rzecz oskarżyciela posiłkowego M. W. kwotę 840 (osiemset czterdzieści) złotych tytułem zwrotu kosztów udziału pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;

III.zasądza od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa wydatków za postępowanie odwoławcze w kwocie po 10 (dziesięć) złotych i obciąża ich opłatą za II instancję w kwocie po 260 (dwieście sześćdziesiąt) złotych.

SSO Sławomir Klekocki

Sygn. akt V.2 Ka 216/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 16 lutego 2017 r. Sąd Rejonowy w Rybniku uznał P. W. za winnego tego, że w dniu 27 grudnia 2014 roku w C. dokonał uszkodzenia ciała pokrzywdzonego M. W. w ten sposób, że uderzał go pięściami po twarzy i kopał po całym ciele na skutek czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci rany tłuczonej lewego łuku brwiowego, które spowodowały naruszenie czynności narządów jego ciała na okres do siedmiu dni, tj. za winnego występku z art. 157§2 kk i za czyn ten na mocy art. 157§2 kk wymierzył mu karę grzywny w rozmiarze 70 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych.

Tym samym wyrokiem sąd uznał P. W. i W. S. (1) za winnych tego, że w dniu 27 grudnia 2014 roku w C. działając wspólnie i w porozumieniu wzięli udział w pobiciu pokrzywdzonego M. W. w ten sposób, że W. S. (1) szarpiąc się z pokrzywdzonym przytrzymywał go, zaś P. W. kopał go po plecach, a następnie po przewróceniu pokrzywdzonego na podłoże zadawali mu uderzenia pięściami po całym ciele i kopali, w wyniku czego doznał on obrażeń ciała w postaci stłuczenia palca IV ręki prawej oraz ogólnych potłuceń i powierzchownego otarcia naskórka, przez co narazili go na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w 157 §1 kk, tj. za winnych występku z art. 158§1 kk i za czyn ten na mocy art. 158§1 kk wymierzył oskarżonemu P. W. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności a oskarżonemu W. S. (1) karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonych wobec oskarżonych kar pozbawienia wolności na okres próby 1 roku.

Na mocy art. 71 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego W. S. (1) karę grzywny w rozmiarze 70 stawek dziennych przy przyjęciu, iż wysokość jednej stawki dziennej stanowi kwotę 20 zł .

Na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył na poczet orzeczonych kar grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w tej sprawie oskarżonego P. W. od dnia 27 grudnia 2014r. godz. 22.45 do dnia 29 grudnia 2014 r. godz. 11.30 uznając karę grzywny orzeczoną wobec tego oskarżonego za wykonaną w rozmiarze czterech stawek dziennych a oskarżonego W. S. (1) od dnia 28 grudnia 2014 r. godz. 8.30 do dnia 29 grudnia 2014 r., godz. 11.30 uznając karę grzywny orzeczoną wobec tego oskarżonego za wykonaną w rozmiarze czterech stawek dziennych.

Na mocy art. 72§1 pkt 1 kk zobowiązał oskarżonych do informowania sądu o przebiegu okresu próby co cztery miesiące.

Na mocy art. 62§2 kpw w zw. z art. 5§1 pkt 4 kpw umorzył postępowanie przeciwko oskarżonemu P. W. oskarżonemu o to, że w dniu 27 grudnia 2014 r. w C. przy ulicy (...) na wysokości posesji nr (...), dokonał umyślnie uszkodzenia stojącego tam samochodu osobowego marki V. (...) o nr rej. (...), w ten sposób, że kopał i uderzał w pojazd pięściami, zerwał przedni zderzak, dokonał wgnieceń i zarysowań lakieru na lewym tylnym błotniku oraz zarysowań lakieru na prawych tylnych drzwiach, powodując tym samym straty w mieniu w kwocie 3.000 zł na szkodę M. W., tj. o czyn z art. 288 § 1 kk przy czym ustalił wartość szkody w samochodzie pokrzywdzonego M. W. na kwotę 414 złotych i przyjął , że czyn ten realizuje znamiona wykroczenia z art. 124§1 kw wobec przedawnienia orzekania.

Na mocy art. 627 k.p.k. zasądził od oskarżonych solidarnie na rzecz oskarżyciela posiłkowego M. W. kwotę 648 zł tytułem zwrotu wydatków związanych z ustanowieniem pełnomocnika w sprawie

Na mocy art. 627 k.p.k. i art. 2 ust. 1 pkt 1 i 2, oraz art. 3 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych zasądził na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty od oskarżonych P. W. i W. S. (1) kwoty po 260 zł i obciążył oskarżonych wydatkami poniesionymi od chwili wszczęcia postępowania w sprawie i tak oskarżonego P. W. w kwocie 965,43 zł a oskarżonego W. S. (1) w kwocie 85 zł.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca obu oskarżonych W. S. (1) i P. W. zaskarżając wyrok w całości i na zasadzie art. 427 § 2 kpk i art. 438 pkt 1, 2 i 3 kpk zarzucił :

1.obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

a) art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk polegającą na dokonaniu przez Sąd jednostronnej analizy materiału dowodowego z przekroczeniem zasady swobodnej oceny dowodów oraz uwzględnieniu przy ocenie odpowiedzialności oskarżonych jedynie okoliczności przemawiających na ich niekorzyść głównie poprzez przyjęcie, że z uwagi na doświadczenie życiowe jedynie wiarygodnymi zeznaniami są zeznania pokrzywdzonego, zaś pozostałe dowody w tym notatki służbowe oraz zeznania pozostałych świadków są wiarygodne tylko w takim zakresie, w jakim potwierdzają wersję pokrzywdzonego,

b) błąd w ustaleniach faktycznych poprzez przyjęcie, że oskarżony P. W. zaatakował pokrzywdzonego, wyszarpał go z samochodu, zaś oskarżony W. S. (1), czynnie uczestniczył w pobiciu pokrzywdzonego, co Sąd ustalił w oparciu o zeznania świadka I. P., podczas gdy świadek ten nie widział zajścia, słyszał jedynie odgłosy awantury, zaś użyte przez świadka sformułowanie „ Nie bijcie go” zostało uznane przez Sąd, że co najmniej dwóch napastników miało bić pokrzywdzonego, a to z kolei miało uwiarygodnić zeznania pokrzywdzonego M. W..

W oparciu o w/w zarzuty obrońca oskarżonych wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie obu oskarżonych od popełnienia zarzucanych im czynów ewentualnie o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Apelacja obrońcy obu oskarżonych nie zasługuje na uwzględnienie a podniesione w niej zarzuty są nie trafne. W pierwszej kolejności wskazać należy, że wszystkie zarzuty apelacji zarówno odwołujące się do błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jak i naruszenia art. 4, 5 § 2, 7 i 410 kpk nie są słuszne i nie ma podstaw do zdyskwalifikowania zaskarżonego wyroku. Rozstrzygnięcia Sądu I instancji znajdują oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego, zgromadzonego i ujawnionego w toku całego postępowania (art. 410 kpk). Wnikliwe i obszernie pisemne motywy zaskarżonego wyroku uzasadniają twierdzenie, że ocena materiału dowodowego, dokonana przez sąd I instancji w pełni uwzględnia reguły wyrażone w art. 4 kpk, art. 5 kpk oraz art. 7 kpk. Wskazać należy, iż jest ona wszechstronna i obiektywna oraz, że nie narusza granic swobodnej oceny dowodów, pozostając w zgodzie z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego. Sąd rejonowy przedstawiając ocenę dowodów w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, stosownie do wymogów z art. 424 kpk, szczegółowo wskazał, na których dowodach się oparł, dlaczego poszczególnym dowodom, i w jakim zakresie dał wiarę oraz dlaczego uznał wyjaśnienia obu oskarżonych za częściowo za niewiarygodne. Obrońca obu oskarżonych w swojej apelacji powołuje się na wyjaśnienia oskarżonych P. W. i W. S. (1) oraz zeznania świadków B. W., E. i G. W. które jego zdaniem wskazują na brak wiarygodności pokrzywdzonego M. W. co do przebiegu zdarzenia z dnia 27 grudnia 2014 r. Zdaniem obrońcy obu oskarżonych tylko P. W. bił się z pokrzywdzonym i zarówno oskarżony jak i pokrzywdzony odnieśli obrażenia. Jednak sąd rejonowy w swoim uzasadnieniu wskazał dlaczego nie dał wiary zeznaniom świadków na które powołuje się w swojej apelacji obrońca. Sąd wskazał na rozbieżności w zeznaniach B. W. nawet z wyjaśnieniami jej męża P. W., zaprzeczyła ona aby widziała na miejscu zdarzenia swojego wujka W. S. (1) mimo, że on sam to potwierdza w swoich wyjaśnieniach. Odnośnie zeznań świadka E. W. obrońca w swojej apelacji powołuje się jedynie na zeznania w/w świadka przed sądem rejonowym, pomija jednak jego zeznania złożone w postępowaniu przygotowawczym w których zeznał, że widział jak syn i szwagier z sąsiadem szarpali się i nawzajem uderzali k.22 akt. Korespondują te zeznania z zeznaniami I. P. która słyszała jak B. W. uspakajała swojego męża i prosiła „ nie bijcie go”. Zeznania świadka G. W. również nie zasługują na uwzględnienie w konfrontacji z zeznaniami M. W., I. P. oraz E. W. z postępowania przygotowawczego. Obrońca oskarżonych twierdzi, że nie doszło do uszkodzenia samochodu pokrzywdzonego przez P. W.. Zeznania pokrzywdzonego M. W. znajdują potwierdzenie w protokole oględzin pojazdu oraz zeznaniach świadka I. P. która słyszała odgłos uderzania w samochód. Tylko szczęśliwa dla oskarżonego P. W. wycena szkody przez biegłego sądowego na kwotę 414 zł spowodowała, że zarzucany czyn stał się wykroczeniem i nastąpiło przedawnienie karalności. W tych okolicznościach w ocenie Sądu Okręgowego nie ulega wątpliwości, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy pozwala na uznanie oskarżonych P. W. i W. S. (1) za winnych przypisanych im przez sąd I instancji przestępstw. Sąd rejonowy dokonał oceny dowodów zgromadzonych zarówno w toku postępowania przygotowawczego jak i sądowego w sposób bezstronny, nie przekraczając granic swobodnej oceny dowodów, a przy tym uwzględnił zasady doświadczenia

życiowego, a swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Zgodnie z orzeczeniem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 8.06.2004 r. sygn. II Aka 112/04 KZS 2004/7-8/6 "sama tylko możliwość przeciwstawienia ustaleniom dokonany w zaskarżonym wyroku odmiennego poglądu uzasadnionego odpowiednio dobranym materiałem dowodowym nie świadczy, że dokonując tych ustaleń sąd popełnił błąd. Dla skuteczności zarzutu błędu niezbędne jest wykazanie nie tylko wadliwości ocen (wniosków wyprowadzonych przez sąd) ale i wykazanie konkretnych uchybień w ocenie materiału dowodowego jakich dopuścił się sąd". Tym samym zarzuty podniesione w apelacji obrońcy oskarżonych mają w ocenie Sądu Okręgowego charakter czysto polemiczny i sprowadzają się do negowania właściwych ocen i ustaleń sądu, przeciwstawiając im własne oceny i wnioski, które w żadnym razie nie mogą podważyć trafności rozstrzygnięcia sądu rejonowego. Ponieważ apelacja obrońcy oskarżonych skierowana jest co do całości orzeczenia, obowiązkiem Sądu Okręgowego jest również sprawdzenie, czy wymierzone oskarżonym kary nie są rażąco surowe. Sąd I instancji wymierzył oskarżonemu P. W. za czyn z art. 157 § 2 kk karę grzywny w wysokości 70 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych. Za czyn z art. 158 § 1 kk wymierzył oskarżonemu P. W. karę 6 miesięcy pozbawienia wolności a oskarżonemu W. S. (2) karę 4 miesięcy pozbawienia wolności warunkowo zawieszając obu oskarżonym wykonanie orzeczonych kar na okres próby 1 roku. Na mocy art. 71 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego W. S. karę grzywny w wysokości 70 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 2 złotych. Zaznaczyć należy, że są to kary wolnościowe mając na uwadze ich dotychczasową nie karalność. Dolegliwość tych kar zdaniem sądu odwoławczego nie przekracza stopnia winy oskarżonych i prawidłowo realizuje cele zapobiegawcze w zakresie prewencji indywidualnej jak i ogólnej, uwzględniają również ich sytuację materialną. Z tych też względów nie uznając zasadności zarzutów apelacji obrońcy oskarżonych, nie podzielaając przytoczone na ich poparcie argumentów Sąd Okręgowy zaskarżony wyrok utrzymał w mocy, zasądając od oskarżonych P. W. i W. S. (1) solidarnie na rzecz oskarżyciela posiłkowego M. W. kwotę 840 złotych tytułem zwrotu kosztów udziału pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym. O kosztach sądowych orzeczono po myśli art. 631 § 1 kpk.

SSO Sławomir Klekocki